

Interesser var saa forskellige. Vekselereren var navnlig aldeles blottet for Ærgerrighed. Ganske i Modsætning til Max Bernhardt, for hvem alt gik ud paa Magtbesiddelse, havde han intet andet Formaal end Profiten, ingen anden Stræben end at puge Penge sammen. Han vidste end ikke noget at bruge sine mange Penge til. Han var ugift og havde kun een, forholdsvis billig Passion, nemlig den efter Dagens Arbejde at sætte sig ind i en af de finere Restavrationers Separatkabinetter og ganske alene, blot med nogle Aviser til Selskab, fortære en Diner paa syv-otte Retter Mad, hvortil han af Helbredshensyn kun drak Vand.

Han stod nu i Max Bernhardts store, kostbart udstyrede Modtagelsesværelse, ludende som en Okse, med Hænderne samlede bagpaa under sine lange Frakkeskøder og med et sløvt Blik bag Brillerne, som sov han indvendig. Han var kommen i Samtale med en af de andre Indbudne, en afstikkende klædt, ung, blond Modeherre, velkendt af hele København fra Østergade og Teatrene, hvor han gik under Navnet »det forgyldte Lamme-hoved«. Hans virkelige Navn var Sivertsen, og han var eneste Barn af en i sin Tid bekendt Kaffegrosserer, ved hvis pludselige Død han, syvogtyve Aar gammel, uventet var bleven Ejer af en meget betydelig Formue foruden af Faderens Forretning, som han nu efter Evne fortsatte. Hans egentlige Interesser gik dog i en helt anden